

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 397/2024-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BFF Central Europe s.r.o.**, Mostová 2, Bratislava, IČO 44 414 315, zastúpenej Allen Overy Shearman Sterling s.r.o., Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 73/2022 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 73/2022 z 31. januára 2024 v rozsahu jeho v poradí druhého výroku, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22 Cb 72/2019 z 21. júna 2022 v časti príslušenstva istiny. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd v napadnutej časti zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vec sťažovateľky vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti.

3. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 22 Cb 72/2019 z 27. októbra 2021 uložil Fakultnej nemocnici s poliklinikou J. A. Reimana Prešov, Jána Hollého 5898/14, Prešov, IČO 00 610 577 (žalovaná), povinnosť uhradiť sťažovateľke finančnú sumu 18 336 143,76 eur spolu s úrokom z omeškania v sume 89 343,88 eur a paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 383 080 eur (I. výrok), v časti úroku z omeškania zo súm konkretizovaných

vo výroku rozsudku po 8. decembri 2016 žalobu zamietol (II. výrok), v prevyšujúcej časti konanie zastavil (III. výrok) a súvisiacim výrokom o trovách konania priznal sťažovateľke ich náhradu v rozsahu 100 %.

4. Okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že predmetom konania bolo uplatnenie pohľadávok postúpených na sťažovateľku zo strany zmluvných partnerov žalovanej, pričom tieto pohľadávky vyplývali z kúpnych zmlúv uzatvorených medzi sťažovateľkou a jej dodávateľmi. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu ďalej vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná platne uzatvorila kúpne zmluvy a následne písomne uznala svoje záväzky z nich vyplývajúce vrátane ich príslušenstva. Jednou zo sporných skutočností relevantnou pre posúdenie ústavnej sťažnosti boli nárok a výška príslušenstva z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, zásadou poctivého obchodného styku a koncepciou oddĺženia zdravotníckych zariadení. Okresný súd v súvislosti s posúdením nároku sťažovateľky na príslušenstvo ňou uplatnených pohľadávok konštatoval, že príslušenstvo pohľadávok v podobe úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s ich uplatnením je legitímnou súčasťou uplatňovaných nárokov sťažovateľky a nemožno konštatovať ich rozpor s dobrými mravmi, resp. so zásadou poctivého obchodného styku.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok okresného súdu v rozsahu výrokov I a IV potvrdil a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. K odvolacej námietke žalovanej týkajúcej sa príslušenstva pohľadávok (vrátane úrokov z omeškania) a jeho rozporu s obchodnými zvyklosťami a dobrými mravmi krajský súd poukázal na svoj právny názor vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 7 Cob 74/2020 z 20. októbra 2020 a uviedol, že nevidí dôvod na odklon od tohto právneho názoru a zotrváva na závere, že nepoctivým a nemravným nie je uplatňovanie si zákonného príslušenstva pohľadávky.

6. Žalovaná vyjadrila nesúhlas s rozsudkom krajského súdu a prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala proti nemu v rozsahu I. a IV. výroku dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na znenie § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

7. Podstatou argumentácie žalovanej bola okrem iného aj námietka, podľa ktorej sťažovateľka ako subjekt pôsobiaci mimo odvetvia zdravotníctva, ktorý v tomto odvetví nepodniká, netvorí žiadne hodnoty a zároveň odmieta sa zúčastniť štátom riadenej koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení, pri uplatnení príslušenstva pohľadávky, ktorú získala postúpením od pôvodných veriteľov žalovanej a ktorú si títo pôvodní veritelia štandardne proti zdravotníckym zariadeniam neuplatňujú, koná v rozpore s poctivým obchodným stykom, a tým aj dobrými mravmi, pokiaľ nerešpektuje obchodnú zvyklosť v tomto odvetví spočívajúcu v dobrovoľnom neuplatňovaní príslušenstva pohľadávky pôvodnými veriteľmi proti zdravotníckym zariadeniam napriek tomu, že pohľadávky od pôvodných veriteľov sťažovateľka nadobudla za odplatu rovnajúcu sa maximálne výške istiny postúpených pohľadávok, resp. ich nižšej výške. Žalovaná v tomto smere zdôraznila, že ako zdravotnícke zariadenie vo forme štátnej príspevkovej organizácie je, čo sa týka jej príjmov, takmer výlučne závislá od platieb pochádzajúcich od zdravotných poisťovní, pričom svoje záväzky voči dodávateľom uspokojuje podľa svojich finančných možností priebežne, čo má za následok ich postupné uspokojovanie, ktoré prebieha aj po lehote splatnosti, avšak vždy dôjde k uhradeniu istiny zo strany žalovanej v jej celkovej výške, s čím sú dodávatelia uzrozmene a príslušenstvo

pohľadávky nepožadujú, pričom napriek tejto skutočnosti opakovane a dobrovoľne vstupujú do zmluvných vzťahov so žalovanou. Žalovaná ďalej uviedla, že neplnenie svojich záväzkov včas nepredstavuje z jej strany svojvôľu. Na základe už uvedeného uviedla, že v prípade úhrady istiny v plnej výške (aj keď po lehote splatnosti) pôvodní veritelia nemajú záujem o príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania ani paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, čo možno *de facto* vyložiť ako vzdanie sa práva na príslušenstvo, resp. jeho dobrovoľné neuplatňovanie v intenciách zaužívanej obchodnej zvyklosti. V závere svojej argumentácie uviedla, že sťažovateľka zneužíva svoje dominantné ekonomické postavenie a napriek naliehavému verejnému záujmu na zúčastnení sa koncepcie oddĺženia sa tohto procesu výlučne z dôvodov maximalizácie svojho zisku odmieta zúčastniť.

8. Najvyšší súd po tom, ako dovolanie sťažovateľky prerokoval, rozhodol o ňom tak, že dovolanie žalovanej v časti istiny zamietol (I. výrok) a v časti príslušenstva istiny rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu zrušil a vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu (II. výrok). Svoje rozhodnutie v časti druhého výroku odôvodnil predovšetkým tým, že v okolnostiach danej záležitosti ide o špecifickú situáciu s presahom do sféry oddĺžovania zdravotníckych zariadení prostredníctvom vládou Slovenskej republiky vytvorenej koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení (na tomto procese žalovaná prejavila vôľu sa zúčastniť), a preto nemožno mechanicky aplikovať všeobecné judikatúrne východiská posudzovania nároku na úhradu príslušenstva pohľadávky. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že za situácie, ak by sa pôvodní veritelia – postupcovia tejto koncepcie oddĺženia zúčastnili a svoje nepísané pravidlo o neuplatnení príslušenstva k pohľadávke podchytili v rámci koncepcie oddĺženia aj písomne a svojho práva na príslušenstvo sa vzdali, bolo by v rozpore so samotným cieľom a účelom vládou Slovenskej republiky vytvorenej koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení, ak by sa postupník domáhal takého práva, ktorého sa postupca preukázateľne vzdal. Jedine v prípade, ak by sa pôvodný veriteľ – postupca tejto koncepcie oddĺženia nezúčastnil, by bolo podľa najvyššieho súdu možné prijať právny záver konajúcich súdov, že uplatnenie nároku na príslušenstvo zo strany postupníka nemôže byť klasifikované ako rozporné s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi a išlo by o ich legitímny nárok, na ktorý by prípadná obchodná zvyklosť nemala žiaden vplyv, čo však nie je prejednávaný prípad.

9. Podľa najvyššieho súdu žalovaná dôvodne namietala „*nesprávne právne posúdenie právnej otázky... a to posúdenia poctivého obchodného styku a dobrých mravov pri uplatnení príslušenstva pohľadávky zdravotníckeho zariadenia zúčastňujúceho sa na Koncepcii oddĺženia zdravotníckych zariadení, a to postupníkom tejto pohľadávky za takej situácie, kedy sa postupca tohto práva vzdal, čím sa koncepcie oddĺženia zúčastňuje.*“.

10. Sťažovateľka nespokojná s tým, ako najvyšší súd rozhodol o dovolaní žalovanej, podala na ústavnom súde ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu v časti jeho druhého výroku.

II. Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila závery najvyššieho súdu za nesprávne a porušujúce ňou označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, pričom namieta, že

- a. napadnuté rozhodnutie porušuje zákaz prekvapivých rozhodnutí, pretože (i) mení východiská, na ktorých podklade bola vec dosiaľ posudzovaná, bez možnosti vyjadrenia sa strán konania, (ii) vychádza z argumentácie, ktorú žalovaná v žiadnom štádiu konania neuplatnila (novácia záväzkov žalovanej voči pôvodným veriteľom), a (iii) skutkové tvrdenia nemajú oporu v súdnom spise (účasť pôvodných veriteľov na koncepcii oddĺženia žalovanej a existencia obchodnej zvyklosti, podľa ktorej v oblasti verejného zdravotníctva nemusia byť uhradené plnenia v lehote splatnosti), čím došlo aj k (iii) prekročeniu hraníc dovolacieho prieskumu (prehodnocovanie skutkového záveru ustáleného okresným súdom a krajským súdom);
- b. najvyšší súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil kogentné ustanovenia § 340b, § 369a a § 369c Obchodného zákonníka, ktoré predstavujú transpozíciu ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, a v rozpore s pravidlami vyplývajúcimi z § 264 ods. 1 Obchodného zákonníka určil obsah práv a povinností strán sporu cez inštitút obchodnej zvyklosti;
- c. napadnuté rozhodnutie je zmätočné a protirečivé do tej miery, že spôsobuje arbitrárnosť (vzájomná protichodnosť prvého a druhého výroku napadnutého rozhodnutia – existencia istiny na jednej strane a zánik príslušenstva z titulu novácie na strane druhej);
- d. najvyšší súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) vo veci C-585/20 z 20. októbra 2020, rozsudok SDEÚ vo veci C-370/21 z 1. decembra 2022, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 4932/2009], pričom z ním citovaných súdnych rozhodnutí selektívne vybral právne závery, ktoré sú v neprospech sťažovateľky, kým právne závery svedčiace v jej prospech ignoroval. Napadnutým rozhodnutím sa najvyšší súd odklonil dokonca aj od svojho vlastného predchádzajúceho rozhodnutia, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia takéhoto odklonu, keď v rozhodnutí sp. zn. 2 Obdo 59/2021 výslovne uznal nárok sťažovateľky na príslušenstvo pohľadávky v podobe paušálnej náhrady nákladov na jej uplatnenie, kým v napadnutom rozhodnutí rovnaký nárok sťažovateľky poprel.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta tú časť výroku napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým došlo k zrušeniu výroku rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť

uhradiť sťažovateľke príslušenstvo istiny. Sťažovateľka namieta, že rozsudok najvyššieho súdu v namietanej časti vykazuje znaky zmätočnosti a zároveň vytvára pre ďalšie konanie pred všeobecnými súdmi silnú hmotnoprávnu pozíciu na posudzovanie hmotnoprávneho nároku sťažovateľky v časti ňou uplatneného príslušenstva.

13. V súvislosti s kasačným charakterom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu považuje ústavný súd za žiaduce zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

14. Napriek už uvedenému môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania, avšak k zrušeniu kasačného rozhodnutia ústavný súd pristupuje skutočne len z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov bližiacich sa k zmätočnosti, ak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019).

15. Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s tým, ako najvyšší súd procesne posúdil dovolanie žalovanej a dospel k záveru o jeho prípustnosti a dôvodnosti v časti, v ktorej bola žalovaná zaviazaná uhradiť príslušenstvo istiny. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je v zásade príslušný dovolací súd (najvyšší súd), ktorý je pri takomto posudzovaní viazaný ústavnými požiadavkami na dodržanie základných práv účastníkov konania.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v okolnostiach danej veci nebolo sporné, že pôvodní veritelia postúpili svoje pohľadávky voči žalovanej na sťažovateľku, a tiež nebolo sporné, že sťažovateľka si v priebehu konania pred všeobecnými súdmi uplatňovala proti žalovanej aj príslušenstvo týchto pohľadávok. Spornou nebola ani nespôsobilosť žalovanej uspokojovať svoje záväzky voči svojim zmluvným partnerom riadne a včas. Argumentačná pozícia žalovanej voči uplatnenému príslušenstvu istiny bola taká, že v oblasti verejného zdravotníctva vznikla určitá špecifická obchodná zvyklosť, podľa ktorej si dodávatelia zdravotníckeho tovaru neuplatňujú príslušenstvo pohľadávky v podobe úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov a žalovaná a jej pôvodní veritelia sa štandardne zúčastňujú koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení. Najvyšší súd v reakcii na tieto skutkové a argumentačné východiská konštatoval, že so záverom všeobecných súdov, podľa ktorého nie je v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, ak si napriek istej obchodnej zvyklosti veritelia uplatnia aj príslušenstvo pohľadávky, je možné súhlasiť, ale nie bezvýhradne.

17. Najvyšší súd v okolnostiach danej veci identifikoval špecifickú okolnosť, ktorá môže mať dopad na posúdenie prípadného poctivého obchodného styku a konania v rozpore s dobrými mravmi zo strany sťažovateľky, keďže žalovaná spadá do osobitného režimu koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení, a to v zmysle mandátnej zmluvy uzavretej s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky z 12. apríla 2018.

18. V tejto súvislosti je potrebné tiež uviesť, že námietka konania v rozpore s dobrými mravmi, resp. poctivým obchodným stykom pri uplatňovaní si príslušenstva istiny kontextuálne zasadená do koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení bola žalovanou uplatnená už v priebehu konania pred okresným súdom, čo je okrem iného zrejme aj z odôvodnenia príslušnej časti rozsudku krajského súdu (č. l. 1414). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je ďalej zrejme, že význam koncepcie oddĺženia zdravotníckych zariadení pre posúdenie dôvodnosti príslušenstva pohľadávky sťažovateľky je kombinovaný s kvalifikovanou účasťou pôvodných veriteľov na oddĺžení žalovanej, pričom až preukázanie týchto skutkových okolností vo vzťahu k určitému konkrétnemu pôvodnému veriteľovi môže záležitosť sťažovateľky negatívne posúvať do situácie, ktorá by ovplyvňovala jej hmotnoprávny status vyplývajúci z rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu (príslušenstvo ňou uplatnených pohľadávok). V týchto intenciách je potom potrebné interpretovať aj závery vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (body 84 a 85).

19. Na základe už uvedeného možno konštatovať, že argumentačná pozícia najvyššieho súdu síce vykazuje známky istých procesných nedostatkov (formulovanie skutkového predpokladu pre správne právne posúdenie veci) a napadnuté rozhodnutie ako celok sa pohybuje na hranici ústavnej udržateľnosti, avšak intenzita týchto pochybení vzhľadom na kasačný charakter napadnutého rozhodnutia nedosahuje úroveň, ktorá by bola spôsobilá posunúť záležitosť sťažovateľky do sféry ústavnosúdneho prieskumu.

20. Za podstatné pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti považuje ústavný súd to, že napadnuté rozhodnutie nepredurčuje hmotnoprávnu pozíciu sťažovateľky pre ďalší priebeh konania pred všeobecnými súdmi, pretože súčasťou kasačnej záväznosti nie sú skutkové konštatovania (vrátane hodnotiacich úsudkov) najvyššieho súdu. Istú stabilnú hmotnoprávnu pozíciu a priestor na ústavnosúdny prieskum by v zásade predstavovala iba situácia, v ktorej by najvyšší súd formuloval svoj právny názor spôsobom, že kogentná záväznosť ustanovení Obchodného zákonníka (§ 340b, § 369a a § 369c) ustupuje dispozitívnej povahe § 264 ods. 1 Obchodného zákonníka (obchodnej zvyklosti), ktorá by v tomto smere bola zároveň určujúcou pre obsah práv a povinností sporových strán. Z obsahu napadnutého rozhodnutia však taký interpretačný variant vzťahu medzi označenými kogentnými a dispozitívnymi ustanoveniami Obchodného zákonníka nemožno identifikovať.

21. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky orientované do sféry skutkových zásahov a pochybení najvyššieho súdu, je potrebné uviesť, že aj prípadné vybočenie najvyššieho súdu z rámca jeho viazanosti skutkovým stavom ustáleným okresným súdom a krajským súdom nie je v okolnostiach danej veci také, ktoré by výsledkovo zasahovalo a pre účely ďalšieho konania determinovalo pozíciu sťažovateľky. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva, že by najvyšší súd ustálil skutkový stav spôsobom signalizujúcim, že pôvodní veritelia vykonali úkon, ktorým by sa kvalifikovaným spôsobom vzdali svojho práva na úhradu príslušenstva

pohľadávok. Rozhodnutie najvyššieho súdu je v tomto smere potrebné vnímať ako naznačenie určitého smeru, ktorý budú musieť všeobecné súdy pri následnom rozhodovaní analyzovať. V kontexte týchto námietok sťažovateľky považuje ústavný súd (ako už predoslal) za podstatné, že ani prípadne hodnotiace úsudky najvyššieho súdu orientované na posudzovanie skutkového stavu neovplyvňujú hmotnoprávny status sťažovateľky v ďalšom konaní, pretože súčasťou kasačnej viazanosti súdov nižšej inštancie sú iba právne názory dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Z uvedeného potom vyplýva, že ani prípadná prítomnosť týchto vád v postupe najvyššieho súdu nie je spôsobilá zasiahnuť do sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nerešpektovaní rozhodnutí najvyšších súdnych autorít zo strany najvyššieho súdu je potrebné v prvom rade uviesť, že rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Českej republiky nie je súčasťou množiny rozhodnutí, ktoré možno v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za rozhodnutia najvyšších súdnych autorít vytvárajúcich kvázi normatívnu záväznosť na úrovni jej horizontálneho alebo vertikálneho pôsobenia pre decizívnu činnosť všeobecných súdov. Pokiaľ ide o sťažovateľkou označené rozhodnutia SDEÚ a najvyššieho súdu, tak s ohľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základných práv a slobôd ich dôkladná analýza z pohľadu aplikácie kľúčových právnych záverov na daný prípad bude predmetom ďalšieho konania pred všeobecnými súdmi, a preto k prípadným aplikačným dopadom tejto rozhodovacej činnosti na danú záležitosť sťažovateľky ústavný súd nebude zaujímať svoje vlastné stanovisko.

23. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci nemá priestor, aby svojím kasačným pôsobením negoval reťazec subsidiarity právomoci všeobecných súdov, ktorého až záverečným článkom je ústavný súd, pričom pre ďalší priebeh konania bude potrebné, aby všeobecné súdy pri uplatnení zásady rovnosti strán a kontradiktórneho procesu vytvorili sťažovateľke možnosť plnohodnotne argumentovať v oblasti skutkovej a právnej oponentúry voči proti záverom vyplývajúcim z rozsudku najvyššieho súdu a jej námietky v celom rozsahu zohľadnili pri svojom ďalšom rozhodovaní.

24. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I.ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

25. Ústavný súd v okolnostiach danej veci uvádza, že rozsudok najvyššieho súdu v napadnutej časti nemožno považovať za taký, ktorý by v kontexte sťažovateľkou uplatnených námietok pri rešpektovaní limitovaného ústavnosúdneho prieskumu kasačných rozhodnutí vytváral predpoklad, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

26. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť. Ústavný súd cíti potrebu zdôrazniť aj svoju chronicky prezentovanú tézu, že v konaní o ústavnej sťažnosti nerieši predmetnú kauzu na úrovni zákona a skutkového stavu, ale posudzuje výlučne ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia, nenahrádzajúc všeobecný súd, bez odpovede na otázku, či by sám zvolil alternatívne riešenia, ak by v pozícii všeobecného súdu bol.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu